

en Nægtelse af enhver Forhandling om Ministeriets Sammensætning, som hvilede paa det folketingsparlamentariske Krav om Folketingets førende Stilling ogsaa i Samlingsministeriet. Det er det Parti, som gennem Menneskealdre har stridt for Folketingets førende Stilling, som nu er naaet til dette Standpunkt. Vi havde, sagde det ærede Medlem, ogsaa paa anden Maade begrundet vort Krav om Folketingets førende Stilling, eller at Folketingsflertallet skulde, naar Ministertallet sættes til 13, være repræsenteret ved 7, nemlig derigennem at det var nødvendigt overfor Ind- og Udland at fastslaa, at der ikke var sket nogen Ændring i den udenrigspolitiske Kurs, og at Resultatet af Udlandets Bedømmelse let kunde blive den Opfattelse, at der var sket en Ændring eller i alt Fald en Svækkelse af denne udenrigspolitiske Kurs, naar Udlandet saa, at et udpræget Folketingsflertals-Ministerium var afløst af et, hvori Folketingsflertallet ikke længere besad Flertallet. Det ærede Medlem sagde, at denne Begrundelse var dadelværdig, og hævdede, at der i den laa en Sigtelse mod andre Partier for ikke i samme Grad som de to Partier, der støtter den nuværende Regering, at ville Landets Neutralitet. En saadan Sigtelse ligger ikke og kan ikke ligge i den af os angivne Begrundelse. Det er ganske klart, at paa Rigsdagen har alle Partier udtalt sig for Landets Neutralitet, og der er ikke paa Rigsdagen fremsat nogen Indvending mod den af Udenrigsministeren ledede Politik. Men Udlandets Bedømmelse, Omverdenens Bedømmelse af, hvad der foregaar i et Land, kan jo ikke altid udelukkende knytte sig til de rent officielle foreliggende Udtalelser fra Rigsdagens Partier. En politisk Situation maa ses i Lys af, hvad der har fremkaldt den, og hvorledes den er fremkaldt, og det er nu ikke til at bestride, at den politiske Situation, hvori vi for Øjeblikket befinder os, og hvori Venstre har opgivet ethvert sagligt Standpunkt til den foreliggende Sag, er fremkaldt af og ved Elementer i Befolkningen, som ikke repræsenterer den af alle Partier her i Rigsdagen hævdede ligelige og absolutte Neutralitet. Den er baaret frem med fanatisk Tilslutning og Styrke fra Kredse i Befolkningen, som er absolut uneutrale. Saadanne Kredse findes her i Landet. De har for første Gang efter to Aars Verdenskrig formaaet ved en Stemning at rive med sig, saaledes at dels et Parti, det konservative Folkeparti, har bøjet sig for disse Stemninger og dels et andet Parti, Venstre, har besluttet sig til at bruge dem. Dette

er den Kendsgerning, som foreligger for Omverdenen, og derigennem maatte et Skifte af Ministerium nu nødvendigvis følges med den største Opmærksomhed ogsaa i andre Lande. Derfor hævder jeg, at hvis dette Ministerskifte havde givet det for alle andre Lande ufattelige Resultat — ufattelige, fordi man i ethvert Land ved, hvordan Samlingsministerier indenfor dets egne Grænser eller i andre Lande er dannet — det for dem ufattelige Resultat, at Folketingsflertallet efter i to Aar under Krigen at have ledet Danmarks Anliggender abdicerede eller blev sat fra den førende Stilling, saa maatte dette være et saa besynderligt Resultat af den her i Landet mod Udenrigsministeren specielt førte Kampagne, at det ikke var mærkværdigt, om man gjorde sig sine Tanker derved. Derfor har vi sagt, at hvis det, der skete her paa Rigsdagen ved Dannelsen af et Samlingsministerium, skulde give et fast Indtryk af, at den Neutralitet, som alle Landets Partier her paa Rigsdagen i lige Grad bekender sig til, ogsaa vilde blive ført videre, saa kunde Krisens Forløb ikke ende med, at Folketingsflertallet abdicerede. Det ærede Medlem skildrede saa, at til sidst gjorde man ogsaa fra Venstres Side, for at naa til Forstaaelse, det imødekommende Tilbud at foreslaa et Ministerium, bestaaende af 3 Medlemmer af hvert Parti og en Konseilspræsident, frit valgt af Hs. Majestæt Kongen eller dog ikke frit valgt, men saaledes, at Venstre betegnede, hvilken Art af Personligheder Hs. Majestæt Kongen havde at holde sig til. Nu sagde den ærede Ordfører for Flertallet, at hvis Konseilspræsidenten ved sine Samtaler med Kongen havde kunnet formaa ham til at indse Nødvendigheden af, at den Personlighed indenfor den af Venstre angivne Ramme, som var den eneste, der kunde føre dette frem, var et Medlem af den radikale Regering eller tilhørte det radikale Parti, saa vilde Ministeriets Sammensætning have faaet den af os ønskede Karakter. Det forekommer mig at være en i lige Grad mærkelig Opgave, Venstre ved sit Forslag har tiltænkt Hans Majestæt Kongen og Konseilspræsidenten: Hans Majestæt Kongen, som Venstre tænkte sig stillet som en Slags Opmand mellem de politiske Partier, saaledes at hans Valg i det givne Øjeblik, da det var stillet saaledes frem for ham af Venstre, vilde vække Misnøje til den ene Side af Folket, medens det vilde vække Tilfredsstillelse til den anden, en Opgave, som det forekommer mig, at intet konstitutionelt Parti havde nogen som helst Ret til at stille Hans Majestæt. Og dernæst